

Rok 2016

Číslo 1

Malá rozlučka

Vláďa Šilhán

Před více než 20 lety mne náhoda umožnila „čichnout si „ k počítačové tvorbě časopisů. Byl jsem sice už v té době v důchodu, ale protože počítače byly nejen mým hobby, ale i profesí, nebylo těžké si prodloužit zaměstnanecký poměr. V organizaci, kde jsem se staral o chod počítačů, jsem seděl v místnosti s kolegou, který připravoval do tisku jeden celostátní časopis – a tak jsem mu trochu (s jeho svolením) nahlížel „pod pokličku“ Toužil jsem si to také někde sám vyzkoušet. A přesto, že už jsem v té době válčil s nástrahami skladeb repertoáru Gaudia, neviděl jsem příliš možností, kterými bych členstvo časopisem zaujal. Jenže jsem zároveň již několik let také bojoval s problémy znovuoobnoveného Sokola, kde naopak bylo událostí pro časopis jako stvořených přehršle. A tak jsem to zkusil tam. Netušil jsem však, co nastane. A to, že sice všichni vznik časopisu uvítají (zvláště, když jsem za to nepožadoval jakoukoliv odměnu), ale tím jejich podpora většinou skončí. Proti své vůli jsem se stal vlastně i redaktorem – a to nejen obyčejným, ale hned hlavním neboli šéfredaktorem. Ale také grafikem, který upravuje text i obrázky. Korektorem i distributorem. A také spolupracovníkem tiskárny, které jsem vlastně na počítači vytvářel podklad, jaký v minulosti dělali sazeči.

V onom zaměstnání o kterém píší výše jsem poznal také tvorbu webových stránek. A tak dříve než mne napadlo vydávat časopis sborový, jsem se pokusil založit také webové stránky sboru. Zde jsem našel podporu ideovou i technickou zvláště u Vládi Součka, se kterým jsme vlastně první roky tyto stránky spolu vytvářeli (dokonce určitá grafická struktura původního provedení zůstala dodnes). Asi proto, že u tohoto úkolu převládá více stránka technická, našlo toto dílo následovníky v jeho pokračování, což mne přirozeně těší.

Jaký impuls mne přivedl k tomu, abych se pokusil vydávat časopis sborový, již dneska nevím. Asi to bylo tím, že mne předběhli Pueráci a Zdena přinesla jejich časopis na ukázkou. A tak, přes neblahé zkušenosti s „ochotou“ potenciálních spolupracovníků časopisu sokolského, jsem vydal první pokusné číslo, doufaje ve větší dopisovatelskou podporu neb vzdělanostní průměr členů Gaudia jsem považoval za podstatně vyšší než členů Sokola, který byl založen a udržován pro „lid obecný“, od kterého jsou očekávány spíše přednosti tělesné.

Vymyslet název zase tak obtížné nebylo, zakládající členové sboru si určitě vzpomenu, že jedna z prvních skladeb sboru byla skladba AUDITE SILETE (angl. koleda z 18. st.), v prvopočátku navrhovaná za jakousi hymnu sboru, tak proč nepoužít její název i pro časopis?

Mohu konstatovat, že zvláště ze začátku se skutečně podařilo k časopisu připoutat ne sice veliký, přesto spolehlivý okruh spolupracovníků, ať již přímo tvůrců, tedy dopisovatelů, případně alespoň korektorů. Dlužno dodat, že jsem zvolil takový formát grafické podoby, který umožňuje počítačový tisk, čili odpadá příprava pro profi tiskárnu. Postupně ale nastával jakýsi útlum zájmu, což se projevilo úbytkem počtu čísel, který byl ročně vydáván. Musím ovšem přiznat, že tento stav – a také pozorovaný malý zájem Gaudiáků o vlastní časopis – nepřispěly k mému většímu úsilí o jeho vydávání. V poslední době jsem tuto načatou iniciativu snažil udržovat spíše jako určitou kroniku přesto, že oficiální kroniky se ujala Zuzka Zajícová. Ovšem forma časopisu je přece jenom stručnější a přístupnější, protože může existovat ve větším počtu výtisků.

Nakonec k tomuto nežádoucímu útlumu přispěl jistě také můj věk (viz následující stránka).

Proto jsem velmi přivítal, když jednou při společné cestě ze zkoušky, vyslovil Kryštof Kolomý ochotu v tomto díle pokračovat. Perspektiva úspěchu je v jeho mládí i profesi. Kdo jiný než budoucí filosof by mohl být předurčen k novinářské činnosti.

Nevzdávám se však zcela začatého díla. Pokud mé síly a duch ještě budou ochotny a schopny t'ukat do počítače, bude i moje snaha pomáhat dle přání nového „šéfredaktora“ ať již s tvorbou příspěvků nebo s korekturami. Toť můj slib na rozloučenou. A proto i název tohoto příspěvku nechává dvířka poněkud pootevřená.

Vlád'a Šilhán 85

Co chceš vědět o Sokole?
Kdo ti dotaz zodpoví
Přes to neorané pole
dostaneš se k Vlád'ovi

Zde je naplněna právem
veškerá tvá důvěra.
On je opravdovým bratrem
jak Tyrše, tak Fügnera.

Všesokolská ocenění
slavnostně mu zdobí hruď.
Prací pro Sokol svět mění,
do všeho má stále chuť!

Bafuňář i pomahatel,
cvičenec i cvičitel.
Podle kritiků i přátel
vždycky dobrý učitel.

Ze sokolské historie
doktorát by mohl mít.
Za kus pravdy z teorie
jako lev by chtěl se bít.

A co praxe? Samá chvála!
Sokol v plném rozletu!
V rytmu skladeb hrdě cválá
Vždy od sletu ke sletu.

Neúnavný vzdělavatel
nyní jako před lety.
Z župy Jana Podlipného
šíří ducha osvěty.

Pro sokolské časopisy
pracoval vždy s radostí.
probíral se rukopisy
s redaktorskou přesností.

Na Královských Vinohradech
domovskou má jednotu.
Také Gaudium v základech
cítí tu svou jistotu.

Rovněž ve zpívání Vláša
může Ti dát lekci
Všechny síly vynakládá
pro basovou sekci.

Na zájezdech, soustředěních,
na koncertech -zas a zas,
v srdceryvném forte znění
v Gaudiu má první bas,

A kdo neví, ten se diví!
Nebo se i dočtete
co všechno vám Vláša poví
o Audite Silete.

Dlouhá léta do Liberce
koncem léta nabral směr,
aby tam vždy na Bohemce
vybral si atelier.

A zas další aktivita
při pracovním náporu!
V Retru zdatnou pomoc skýtá
pro tentoktát v tenoru.

Také zahrádkář je pyšný
naš ctihodný jubilant.
Koše rybízu a višní,
to je léta proviant.

Těptín, to místo milé,
kde náš Vláša sadáří.
Tady tráví pěkné chvíle,
když se léto vydaří.

Že by nečinnosti propad?
To mu není vůbec vhod.
Raději jde pěkně kopat
přípojku pro vodovod.

Pod lípou pak odpočívá
do daleka vonící
a spokojeně se dívá
po Trnkově ulici.

Zavzpomíná, jak před léty
ve folklorním souboru,
zvedal svojí milé ženě
sukně pěkně nahoru.

Tanečník je nedostižný!!!
V pohybu je všestranný.
Předvádí nám "rokec" svižný
na koncertech Fontány.

Po parketu lehce křepčí.
Pohyb, k mládí prostředek.
Jistě mu to k zdraví svědčí
i když už je pradědek.

Ke Tvým krásným půlkulatým
chceme Ti teď, Vlášo přát,
se sokolským, srdcem zlatým
celou stovku odbouchat

Autor: Jarka Knížková

Toto číslo připravil díky laskavosti přispěvatelů Vladimír Šilhán.
Číslo vyšlo dne 31. prosince 2016